

TMZORG

Magazine van TriviumMeulenbeltZorg

JUNI 2026

Ide en Elly Snoek
genieten dagelijks
van de Beleeftuin

Sini (102) kijkt met
dankbaarheid terug
op haar leven

Jasna is kunstenaar met
een bijbaan in de zorg

TriviumMeulenbeltZorg

Samen voor persoonlijke zorg www.t TMZ.nl

Beste lezer,

We staan aan het begin van de zomer. De dagen zijn langer en de natuur is volop in bloei.

Als we terugblikken op de afgelopen maanden, doen we dat met trots en dankbaarheid. Uit verschillende onderzoeken blijkt dat cliënten, medewerkers en vrijwilligers onze organisatie positief waarderen. Cliënten geven een 8.5 voor de zorg, vrijwilligers een 8.4 en medewerkers scoren een 7.4 voor werkbeleving en een 8.6 voor bevoegdheid. Cijfers waarmee je thuis kunt komen!

Achter deze cijfers schuilt iets veel belangrijkers: de inzet, aandacht en betrokkenheid van iedereen binnen onze organisatie. Waardering ontstaat niet vanzelf. Iedere dag leveren mensen een bijdrage aan goede zorg en ondersteuning, ieder vanuit hun eigen rol. Of je nu werkzaam bent in de directe zorg, ondersteunende diensten, als vrijwilliger of op een andere manier betrokken bent: we zien je en jouw bijdrage doet ertoe. We willen daarom nadrukkelijk uitspreken dat je wordt gezien en dat jouw inzet van grote waarde is.

Ook op organisatieniveau hebben we een mooie stap gezet. Na een lange periode zijn de ondersteunende diensten teruggekeerd naar waar ze horen: midden in onze organisatie. Tijdens de verbouwing van Het Meulenbelt werkten zij vanuit De Parmentier, maar nu de werkzaamheden succesvol zijn afgerond, zijn we weer onder één dak. Dat versterkt niet alleen de samenwerking, maar ook de verbinding met elkaar.

Voor sommigen betekent de zomerperiode vakantie; voor anderen gaat het werk gewoon door. Wat de komende maanden ook brengen, we wensen iedereen toe dat er ruimte ontstaat voor rust en nieuwe energie. Een moment om op adem te komen, te genieten en stil te staan bij wat voor jou belangrijk is.

We wensen iedereen fijne zomermaanden toe.

*Hartelijke groet,
Fred Schrander en Nathani Niebuur-Sluis
Raad van Bestuur TMZ*

In dit nummer...

- 3** Stilteruimte in Het Meulenbelt: een plek voor ruste en bezinning
- 4** Meulenhof viert 30 jaar: van tweepersoonskamers tot een moderne woonomgeving
- 6** Kortjes en leuke gebeurtenissen
- 8** Vrijwilliger in beeld
Arianne: van dochter naar mantelzorger en nu vrijwilliger
- 10** Mijn levensverhaal
Sini (102) kijkt met dankbaarheid terug op haar leven
- 12** Kortjes en leuke gebeurtenissen
- 14** Samen werken aan veiligheid in de wijkzorg
- 16** Sabine en Lemya geven scholing over Islam en palliatieve zorg
- 18** Dit ben ik ook
Kunstenaar met een bijbaan in de zorg:
- 20** Even naar Maria in tuin Meulenhof

COLOFON

TMZorg is het magazine van TriviumMeulenbeltZorg en verschijnt vier keer per jaar.

Redactie/coördinatie/teksten:
TMZ, afdeling PR en Communicatie
Postbus 5019, 7600 GA Almelo
communicatie@tmz.nl

Fotografie: Jaap Baart Fotografie en Benger Photo

Vormgeving: whspr | creatie

Druk: Van Marle Grafische Bedrijven

triviummeulenbelt

triviummeulenbeltzorg

triviummeulenbeltzorg

Niets uit deze uitgave mag zonder toestemming van de redactie worden veelelvoudigd, op welke wijze dan ook.

Stilteruimte in Het Meulenbelt: Een plek voor rust en bezinning

Wie de nieuwe stilteruimte in Het Meulenbelt binnenkomt, wordt meteen geraakt door het kleurrijke doek aan de wand. Het doet denken aan glas-in-loodramen en nodigt uit tot verstillig. "De één ziet er een levensweg in," vertelt Marielle Vlasblom, geestelijk verzorger. "De ander herkent het beeld van kabbelend water."

De stilteruimte is op de begane grond, net voorbij het restaurant en biedt een plek om even te ontsnappen aan de drukte. Je kunt een kaarsje aansteken, stil zijn en ruimte maken voor wat aandacht vraagt.

Met het verdwijnen van de oude gebedsruimte 't Stift bleef de behoefte aan een plek voor rust en reflectie bestaan.

De vakgroep geestelijke verzorging gaf daarom aan in de nieuwbouw van Het Meulenbelt graag een nieuwe, toegankelijke en warme ruimte te willen, waar iedereen zich welkom voelt. Daar is bij het ontwerp zorgvuldig rekening mee gehouden: de ruimte is goed toegankelijk voor cliënten in een rolstoel en er is plek om samen te zitten. "Dat was voor ons belangrijk," vertelt Marielle.

Wat opvalt, is de vanzelfsprekende stilte: bezoekers gaan er bijna automatisch zachter praten.

Juist in de aanloop naar de zomervakantie, een tijd van vertragen en bezinning, biedt deze ruimte een waardevolle plek om even stil te staan bij wat voor jou van betekenis is.

Dit jaar bestaat locatie Meulenhof 30 jaar. Een mooi moment om even terug te kijken. Wat ooit begon als locatie Meulenbeltzorg, destijds een dependance van Het Meulenbelt in Almelo, groeide uit tot de Meulenhof zoals we die vandaag kennen.

Leidinggevende Esther Hindriksen dook voor deze gelegenheid in een oude doos vol herinneringen en vond enkele bijzondere foto's terug. Op één van de beelden is te zien hoe het openings- of vreugdevuur van Almelo naar Tubbergen werd gebracht. "In die tijd hadden we nog tweepersoonkamers", vertelt Esther lachend, "met gordijntjes ertussen. En Paul Nijmeijer was toen leidinggevende."

In de jaren daarna veranderde er veel. In 2018 en 2019 werd het verouderde zorgcomplex stap voor stap gesloopt en vernieuwd. Ook kreeg de locatie een nieuwe naam: Meulenhof. Uit maar liefst 170 inzendingen werd de naam gekozen die was bedacht door Antoinette Snijders.

Op 24 april 2019 verhuisden de eerste bewoners naar het vernieuwde gebouw. Het vertrouwde middendeel met restaurant bleef behouden, maar kreeg een grondige renovatie. De Meulenhof van nu is volledig gasloos en biedt ruime appartementen in plaats van tweepersoonkamers.

De oude foto's laten mooi zien hoeveel er in dertig jaar is veranderd en tegelijk wat hetzelfde is gebleven: een plek waar mensen wonen, werken en elkaar ontmoeten.

KORTJES EN LEUKE GEBEURTENISSEN

Genieten in de beleeftuin van Het Borsthuis

Een plek om tot rust te komen, elkaar te ontmoeten én te genieten van de natuur. De beleeftuin van Het Borsthuis betekent veel voor cliënten, naasten, vrijwilligers en medewerkers. Met kleurrijke bloemen, wilde planten en sinds kort ook een insectenhotel, groeit de tuin steeds verder uit tot een fijne en duurzame ontmoetingsplek.

De wens voor een insectenhotel leefde al langere tijd onder medewerkers en cliënten van Het Borsthuis. Inmiddels heeft het hotel een mooie plek gekregen in de tuin. Daarmee wordt niet alleen de biodiversiteit gestimuleerd, maar krijgt de beleeftuin ook een extra educatief en duurzaam element.

Voor Ide en Elly Snoek is de tuin inmiddels een vaste plek geworden. Ide woont op afdeling Woolde en zijn vrouw Elly bezoekt bijna dagelijks. Samen maken zij bijna iedere dag een wandelingetje of zoeken ze een rustig plekje op een bankje in de tuin.

“Elke dag genieten we hier samen”, vertelt Elly. “Ik ben opgegroeid met een tuin en was daar vroeger veel te

vinden. Onze zoon heeft een hoveniersbedrijf, dus groen heeft altijd een belangrijke rol gespeeld in ons leven.”

Margrieten

In deze tijd van het jaar staat de tuin volop in bloei. De margrieten kleuren prachtig wit en geel en ook de lupines trekken volop de aandacht. “De tuin geeft ons rust”, zegt Elly. “Ik ben gek op bloemen. De vrijheid, de ruimte en het hele plaatje maken het zo bijzonder. Ide kijkt vanuit zijn appartement uit op de tuin en geniet daar ook van.”

De beleeftuin is niet alleen een plek om van de natuur te genieten, maar ook om elkaar te ontmoeten. Regelmatig maken Ide en Elly een praatje met andere bewoners en naasten die eveneens graag in de tuin komen.

Nieuwlooppad

Volgens Erna Lentferink, leidinggevende van Woolde, en Anneke Ijpelaar, leidinggevende van De Kievit, blijft de tuin zich ontwikkelen. Binnenkort wordt er een nieuw looppad aangelegd dat langs de wilde bloemen zal lopen. Zo wordt de beleeftuin nog toegankelijker én kunnen bewoners de natuur van dichtbij blijven beleven.

Van dochter naar mantelzorger en nu vrijwilliger **MET HART EN ZIEL**

Soms verandert een relatie langzaam, bijna ongemerkt. Dat overkwam ook Arianne. Waar zij jarenlang vooral dochter was, werd zij steeds meer mantelzorger van haar moeder. Een intensieve periode, waarin liefde, verantwoordelijkheid en zorgen hand in hand gingen. Toch bracht die tijd haar ook iets anders: de ontdekking hoe waardevol aandacht en nabijheid kunnen zijn. Zelfs nu haar moeder afgelopen december overleed, blijft Arianne zich inzetten voor ouderen.

“Je ziet je moeder langzaam afglijden,” vertelt ze openhartig. “Mijn moeder had vasculaire dementie en Alzheimer. Langzamerhand veranderde mijn rol van dochter naar mantelzorger.”

Tweeënhalf jaar lang zorgde Arianne bijna dagelijks voor haar moeder. Ze kookte, hielp bij de persoonlijke verzorging en probeerde tegelijkertijd haar vader te ontlasten. “Mijn moeder wilde heel graag thuis blijven wonen. Ze heeft 75 jaar in dat huis gewoond. Maar op een gegeven moment ging het thuis echt niet meer. In die tijd dat het moeilijker begon te worden, ook voor mijn vader, ging mijn moeder één keer per week naar de dagbesteding. Ze vond het spannend, het was onbekend. Alle keren bracht ik haar en kreeg zo een indruk van het vrijwilliger zijn en heb mij zonder enige twijfel aangemeld.”

In 2025 verhuisde haar moeder naar Het Dijkhuis. Een moeilijke stap, maar ook een verandering die ruimte gaf. “Toen zij hier kwam wonen, voelde ik me weer meer dochter. Ik was niet langer alleen verantwoordelijk voor haar zorg.”

Kleine momenten, grote betekenis

In het begin wilde haar moeder niet verhuizen. “Haar huis was haar vertrouwde plek, waar de ze hele dag kon rommelen en de weg wist. Maar vanaf dag één was het goed. Het was net of ze zichzelf herkende qua niveau in haar medebewoners en zich beter begrepen voelde. Ze kende mensen en voelde zich prettig en gehoord.” Arianne bleef betrokken. Niet alleen als naaste, maar ook af en toe als vrijwilliger.

“Ik speel spelletjes zoals Rummikub, lak nagels van dames of ik ga wandelen. Even een gesprekje één op één is zo waardevol, wat warme aandacht. En dan krijg ik soms een knuffel als ik wegga. Dan zeggen ze: ‘Bedankt voor de mooie morgen.’ Dat raakt me echt.”

In Het Dijkhuis hielp Arianne tijdens de avondmaaltijden geregeld mee en schoof dan aan bij bewoners. “Samen eten, een natuurdocumentaire kijken, gezelligheid aan tafel creëren. Het zijn juist die gewone momenten die zoveel betekenen.”

Wat haar drijft? Dat antwoord komt direct. “Ik voel dat ik echt iets kan betekenen. Dat maakt verschil.”

Bewondering voor de zorg

Door haar ervaringen kijkt Arianne ook met veel respect naar zorgmedewerkers. Ze zag van dichtbij hoeveel aandacht bewoners nodig hebben én hoeveel tegelijk gevraagd wordt van professionals.

“Veel mensen die hier komen wonen hebben een complexe zorgvraag,” zegt ze. “Dan is het moeilijk om iedereen één-op-één aandacht te geven. Ik weet zeker dat zorgmedewerkers dat graag zouden willen, maar er zijn simpelweg veel individuele behoeften.”

Juist daarom gelooft Arianne dat naasten en vrijwilligers van grote waarde kunnen zijn. Niet alleen voor hun eigen dierbare, maar ook voor andere cliënten.

‘Je kunt écht van betekenis zijn’

Arianne hoopt dat meer mensen ontdekken hoeveel verschil kleine gebaren kunnen maken. Een praatje. Een wandeling. Even samen puzzelen. Of simpelweg een hand vasthouden.

“Ik zou anderen willen uitdagen om eens mee te draaien op een afdeling,” zegt ze. “Maak eens een praatje met andere bewoners of geef iemand wat extra aandacht. Je merkt hoeveel dat betekent. Ik was er meestal anderhalf uur, maar ik ging altijd met een voldaan gevoel naar huis. Je kunt écht van betekenis zijn.”

→ Vrijwilligers zoals Arianne
maken het verschil!

Wil jij ook iets betekenen als
vrijwilliger? Informeer naar de
mogelijkheden en ervaar zelf hoe
waardevol vrijwilligerswerk kan zijn!

MIJN levensverhaal

SINI (102) KIJKT MET DANKBAARHEID TERUG OP HAAR LEVEN

Sini Heidstra vierde onlangs in het bijzijn van haar kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen haar 102e verjaardag. Er werd gelachen, herinneringen werden opgehaald en zelfs de locoburgemeester van Almelo kwam langs om haar te feliciteren. Een bijzondere mijlpaal.

Sini wordt geboren op 5 februari 1924 in Enschede, waar ze opgroeit in de buurt van de Laaressingel. Haar jeugd wordt al vroeg getekend door verlies. Ze is pas zeven jaar oud als haar vader overlijdt aan tuberculose. “Ik was buiten aan het spelen,” herinnert ze zich. “Mijn moeder stond bij de voordeur. Ik weet nog precies hoe ze daar stond toen ze het vertelde.” Haar vader werd slechts 33 jaar. Het gemis blijft haar altijd bij. “Je komt toch veel tekort als je geen gezin hebt.”

Een warm nest

Een periode woont ze bij haar oom en tante, waar ze het goed heeft. Maar het gemis van een gezin blijft. In haar tienerjaren leert ze haar latere man kennen. Hij komt uit een groot Fries gezin met negen kinderen. Een wereld van verschil met haar eigen jeugd. “Ik vond het prachtig om daar thuis te zijn. Zo’n druk gezin, zo hartelijk. Ik voelde me er meteen welkom.”

Al op jonge leeftijd zit Sini achter de naaimachine, onder meer bij het Twentse confectiebedrijf Bendien-Smits. Maar het werd het ook haar hobby, ze zat tot haar 75e achter de naaimachine. “We hadden een auto”, vertelt ze, “mijn moeder en ik wilden die graag houden. Doordat ik bleef werken, kon dat.”

Oorlogsjaren

Tijdens de Tweede Wereldoorlog woont Sini met haar moeder, maar reist ze ook geregeld naar Almelo om haar vriend te zien. Geen vanzelfsprekendheid in die tijd.

“Ik was altijd bang als de bommenwerpers overvlogen”, zegt ze. “Er was een avondklok, maar we probeerden elkaar toch stiekem te zien.” Soms bleef ze noodgedwongen slapen. “Mijn schoonmoeder zei dan: je gaat nu niet meer terug. Dan bleef ik daar.”

Sini’s leven kent ook diepe dalen. Haar man overlijdt al op 50-jarige leeftijd aan een hartstilstand. Later verliest ze haar jongste dochter Marja, die slechts 61 jaar wordt.

Verlies wat nooit slijt. Daarnaast heeft ze mooie herinneringen, zoals de vakanties met haar man en dochters, kamperend op de plek waar nu camping De Beerze Bulten ligt. “We hadden zelf een tent gemaakt,” vertelt ze. “En dan fietsten we ernaartoe, met een karretje achter de fiets. Voor een dubbeltje per nacht stonden we daar.”

Zelfstandig

Sini blijft opmerkelijk lang zelfstandig. Tot haar honderdste woont ze op zichzelf en rijdt ze nog auto. Zelfs op haar 95e wordt haar rijbewijs nog verlengd. “Ik heb altijd mijn eigen dingen kunnen blijven doen,” zegt ze nuchter.

Hoewel haar benen haar soms in de steek laten en haar gehoor minder wordt, voelt ze zich naar eigen zeggen nog goed. En vooral dankbaar. “Ik ben dankbaar voor mijn kinderen en (achter)kleinkinderen. Ik ben ontzettend gelukkig met al dat grut.”

KORTJES EN LEUKE GEBEURTENISSEN

Marcel Kroese rent tachtig kilometer voor knuffel cliënten Het Meulenbelt

Tot hoever kan een stappenteller gaan op een dag? Het scheelde niet veel of die van Marcel Kroese zou op hol kunnen zijn geslagen afgelopen 7 maart. Die dag liep de Almeloër namelijk een ultra trainrun van maar liefst tachtig kilometer.

Marcel Kroese heeft een hart voor de zorg. Hij overwoog eerder een carrièreswitch naar de zorg en volgde een oriëntatiebaan bij TMZ. Hij maakte uiteindelijk geen overstap, maar het werken met mensen op een psychogeriatrische afdeling (pg-afdeling) liet hem niet meer los. Helemaal niet nu ook zijn eigen moeder beginnende dementie heeft.

Marcel was vastbesloten iets te betekenen voor TMZ en de cliënten. Hij liep 7 maart maar liefst tachtig kilometer hard om geld in te zamelen voor HUG by LAUGH knuffelpoppen.

“Iedereen kent het gevoel van een knuffel wel, best prettig toch?”, zegt hij. “Deze pop knuffelt je terug!”

HUG is een sensorische gezelschapspop speciaal ontworpen om plezier, rust en comfort te bieden aan mensen met dementie. Knuffel HUG om zijn kloppend hart te voelen en de verzwaarde ledematen geven het gevoel van een oprechte knuffel; daarnaast kan HUG ook muziek afspelen. “Zelf vind ik dit een prachtig doel en ik hoop op deze manier TMZ en haar bewoners een hele dikke knuffel te kunnen geven”, zegt Marcel. Hij weet ook dat hij dit niet alleen kon. Via een actie heeft hij mensen dan ook gevraagd om hem te steunen middels een gift of donatie.

Meer weten of wil je alsnog doneren?
Kijk op: <https://gofund.me/08187269a>

DUURZAAM NIEUWS

DEELFIETS BIJ MEULENHOF

Een feestelijk moment in Tubbergen: Berthilde Hennink van de Gastenservice nam namens locatie Meulenhof een elektrische deelfiets in ontvangst. De TMZ-auto werd eerder al uitgezwaaid en via de afdeling Vervoer kregen zij een elektrische fiets waar de gehele locatie gebruik van kan maken. De locatie maakt namelijk bewust ruimte voor groenere keuzes. Bij Meulenhof verwachten ze dat de fiets veelvuldig gebruikt gaat worden. Berthilde: “Bijvoorbeeld voor een tochtje naar Erve Mensman, om gauw een

boodschap te doen in het dorp of om even een frisse neus te halen. De fiets komt precies op het goede moment.”

De fiets is via het restaurant te reserveren. Daar kan ook de sleutel worden opgehaald. De fiets heeft fietstassen en de accu opladen kan in de fietsenstalling. Leidinggevende Esther Hindriksen vertelt: “Deze stap past perfect bij onze missie: op weg naar het behalen van het bronzen Milieuthermometer-certificaat voor duurzaamheid. We zetten samen stappen richting een duurzamere toekomst.”

SAMEN WERKEN AAN VEILIGHEID IN DE WIJKZORG

Bij TMZ vinden we het belangrijk dat medewerkers hun werk veilig, met vertrouwen en met plezier kunnen doen. Sociale veiligheid vormt daarbij een belangrijke basis.

Het betekent dat medewerkers zich gesteund voelen, dat er aandacht is voor preventie en dat ondersteuning beschikbaar is wanneer dat nodig is. Vanuit die visie zijn we binnen de wijkzorg actief bezig met het versterken van medewerkersveiligheid.

Veilig werken begint met goede ondersteuning

Medewerkers in de wijkzorg werken regelmatig alleen en komen daarbij in uiteenlopende situaties terecht. Dat vraagt om duidelijke afspraken, goede voorbereiding en passende middelen. Daarom kijken we opnieuw hoe we onze medewerkers in de wijk zo goed mogelijk kunnen ondersteunen bij veilig werken.

De ondersteuning bestaat uit meerdere onderdelen die samenhangend worden opgepakt:

- het inzetten van technische ondersteuning bij acute noodsituaties;
- het versterken van preventie en bewustwording;
- en het kritisch bekijken van bestaande afspraken en documenten.

Nieuwe pilot noodalarmering

Een belangrijk onderdeel is het opnieuw starten van een pilot met noodalarmering in de wijkzorg. In juni en juli starten we met een nieuwe pilot waarin een alarmknop in de praktijk wordt getest door wijkzorgmedewerkers. Tijdens deze pilot kijken we onder andere naar betrouwbaarheid, gebruiksgemak en hoe de noodalarmering aansluit bij het dagelijks werk in de wijk.

De ervaringen van medewerkers zijn daarbij leidend. Hun feedback helpt om goed te beoordelen of deze vorm van ondersteuning echt bijdraagt aan het gevoel van veiligheid.

Aandacht voor preventie

Naast alarmering zetten we sterk in op preventie. Zo starten we met het ontwikkelen van een checklist Veilig Huisbezoek, die medewerkers helpt bij een goede voorbereiding voorafgaand aan een bezoek. Deze checklist is bedoeld als praktisch hulpmiddel, passend bij het werk in de wijk en ondersteunend aan professioneel handelen.

Daarnaast kijken we naar bestaande documenten en werkwijzen. We bekijken samen of deze nog voldoende houvast bieden of dat aanvullende afspraken nodig zijn om medewerkers beter te ondersteunen in het alleen werken in de wijkzorg.

Samen met medewerkers uit de wijkzorg

Een belangrijk uitgangspunt bij deze aanpak is dat we dit samen doen met de medewerkers. We gaan actief in gesprek met wijkzorgteams om te horen wat zij nodig hebben, wat werkt in de praktijk en waar zij tegenaan lopen. Door ervaringen, ideeën en aandachtspunten te verzamelen, zorgen we ervoor dat de maatregelen aansluiten bij de dagelijkse realiteit van het werk.

Stap voor stap verder

Met deze aanpak werken we stap voor stap aan een veiligere werkomgeving voor wijkzorgmedewerkers. Door techniek, preventie en duidelijke afspraken met elkaar te verbinden en dit samen met medewerkers te doen, bouwen we aan duurzame ondersteuning die past bij onze visie op sociale veiligheid.

Zo blijven we investeren in een werkomgeving waarin medewerkers zich gesteund voelen en met vertrouwen hun werk kunnen doen vandaag en in de toekomst.

Een betrokken en enthousiaste werkgroep

De verschillende onderdelen rondom medewerkersveiligheid in de wijkzorg worden opgepakt door een enthousiaste en betrokken werkgroep. In deze werkgroep komen verschillende perspectieven samen en wordt actief de verbinding gelegd tussen beleid, praktijk en medewerkers. De werkgroep zorgt voor samenhang tussen de pilot noodalarmering, preventieve maatregelen zoals de checklist Veilig Huisbezoek en het herijken van bestaande afspraken en documenten. Door continu te schakelen met collega's uit de wijkzorg en signalen uit de praktijk op te halen, draagt de werkgroep bij aan oplossingen die aansluiten bij wat er écht nodig is. Zo bouwen we samen, stap voor stap, aan een veilige en ondersteunende werkomgeving voor onze wijkzorgmedewerkers.

Deze werkgroep bestaat uit: Susanne Moes (wijkverpleegkundige), Bianca Bouwhuis (leidinggevende wijk), Peter van Liere (leidinggevende ICT) en Wendy Oudejans (Arbo adviseur).

Sabine en Lemya geven scholing over Islam en palliatieve zorg

'HET GAAT EROM DAT JE BEGRIJPT WAAROM BEPAALDE KEUZES WORDEN GEMAAKT'

Om de kennis over Islam bij zorgprofessionals te vergroten hebben Sabine Pikkemaat, geestelijk verzorger en Lemya Oudghiri Hassani, verpleegkundige, een scholing over Islam en palliatieve zorg opgezet. Sabine: "We hopen dat de scholing eraan bijdraagt dat het 'wij-zij-denken' kan worden overstegen. Het gaat erom dat je begrijpt waarom vanuit cultuursensitiviteit bepaalde keuzes worden gemaakt."

Verpleegkundige Manon de Gooijer volgde de scholing. Zij zegt: "Ik vind het heel goed dat hier aandacht aan wordt besteed. Het was interessant om deze scholing te volgen. Je krijgt meer inzicht in de islamitische cultuur en de gebruiken rondom de laatste levensfase. Daarbij werd ook duidelijk dat er binnen de islam verschillen zijn in hoe hiermee wordt omgegaan. Dat verschilt niet alleen per familie of achtergrond, maar ook tussen generaties. Daarnaast vind ik het belangrijk dat medewerkers hun eigen grenzen blijven aangeven. Natuurlijk is veel bespreekbaar, maar ik vind het ook belangrijk dat je als zorgverlener achter bepaalde keuzes kunt blijven staan."

Ook in Twente vergrijst de bevolking met een islamitische achtergrond. Voor veel moslims, vaak de eerste generatie die in Nederland met het levenseinde te maken krijgt, wijkt de palliatieve zorg sterk af van wat zij kennen uit het land van herkomst. Dit kan onzekerheid, vragen of misverstanden opleveren bij cliënten, naasten én zorgmedewerkers. Daarom is bewustwording en kennis over islamitische visie en gebruiken rondom het levenseinde steeds belangrijker.

Sabine merkte dat zorgprofessionals behoefte hebben aan wat meer kennis over palliatieve zorg bij moslims.

"Daarom ben ik met Leren en Ontwikkelen in overleg gegaan en zo ontstond het idee voor deze scholing."

Huiselijke setting

De eerste scholing heeft inmiddels plaatsgevonden. Deze werd gegeven in een informele en huiselijke setting met Marokkaanse thee en heel veel lekkere hapjes. Lemya en Sabine merkten dat de scholing goed werd ontvangen. Sabine: "Er waren zoveel vragen dat ik tijdens de eerste scholing niet eens persoonlijke vragen aan Lemya hoefde te stellen. De tijd werd al gevuld door alle vragen uit de praktijk."

In gesprek

Wat er zoal wordt behandeld? Er wordt basiskennis gegeven over islamitische overtuigingen en rituelen rondom het levenseinde. Sabine en Lemya gaan met de deelnemers in gesprek aan de hand van praktijkvoorbeelden en situaties en er wordt van gedachten gewisseld over hoe binnen het verpleeghuis/hospice het beste kan worden gehandeld binnen de palliatieve zorg voor moslims en hun naasten.

Vanwege de grote belangstelling wordt dit jaar nog twee keer een scholing over Islam en palliatieve zorg gegeven. Medewerkers kunnen zich inschrijven via Mijn Leeromgeving.

DIT
BEN IK
OOK

KUNSTENAAR MET EEN BIJBAAN IN DE ZORG:

HET DUBBELLEVEN VAN JASNA

Vijftien maanden geleden verruilde Jasna, verzorgende IG in het TROEF-team, samen met haar man Leiden voor de rust en ruimte in Almelo. Het bleek een schot in de roos. “We wandelen veel met de hond en ik heb hier het tuinieren ontdekt,” vertelt ze met een glimlach. “In Leiden had ik alleen een klein balkon, nu een grote tuin.”

Die tuin is inmiddels uitgegroeid tot een van haar inspiratiebronnen. Want hoewel Jasna werkt als verzorgende IG, ziet ze zichzelf in de eerste plaats als kunstenaar. “Ik zeg altijd: ik ben kunstenaar met een bijbaan in de zorg.”

Twee passies

Haar leven draait om twee grote passies. Aan de ene kant is er kunst, haar grootste drijfveer. Aan de andere kant haar werk in de zorg, dat ze zelf omschrijft als haar grote liefde.

Die liefde voor kunst begon al vroeg. Als jong meisje experimenteerde ze met klei uit de rivier en maakte ze kleine objecten die

ze bakte in een oven. Toch was haar toekomst niet meteen duidelijk uitgestippeld. Ze ging naar het gymnasium met het idee om medicijnen te studeren, maar een docent kunstgeschiedenis bracht daar verandering in. In haar geboorteland Kroatië volgde ze een opleiding tot het maken van keramiek en vrij schilderen.

Toen de oorlog uitbrak, kwam Jasna naar Nederland. Ze stond voor de uitdaging om een nieuw leven op te bouwen, inclusief het leren van een nieuwe taal. “Met ouderen kon ik geen Engels of Duits spreken, dus ben ik de zorg ingegaan,” legt ze uit. Ze volgde de opleiding SPW4 en begon als activiteitenbegeleider in de ouderenzorg. Later liet ze zich omscholen tot verzorgende IG.

Flexibiliteit

Sinds ruim een jaar werkt Jasna in het TROEF-team. Dat past perfect bij haar leven als kunstenaar. “Ik functioneer niet zo goed in de ochtend,” zegt ze eerlijk. “Nu kan ik wat langer slapen, eerst met kunst bezig zijn en daarna een late dienst draaien.”

Die flexibiliteit geeft haar de ruimte om beide werelden te combineren. Overdag werkt ze in haar keramiekatelier, waar ze workshops geeft en haar eigen werk maakt. Daarnaast doet ze regelmatig mee aan tentoonstellingen. “Het is fijn dat ik mijn eigen tijd kan indelen,” vertelt ze.

Inspiratie uit natuur

Vanuit haar keramiekatelier kijkt ze uit op de tuin, waar ze veel inspiratie vandaan haalt. Maar die haalt ze ook uit ingrijpende gebeurtenissen zoals bosbranden. Ze vertaalt ze naar vormen en kleuren in haar werk.

Haar werkwijze is zorgvuldig en intuïtief tegelijk. “Ik begin met een tekening en vorm de klei zoals ik het voor me zie,” legt ze uit. “Daarna gaat het in de oven op ongeveer 1200 graden. Dan ontstaat de vorm en breng ik het glazuur aan.”

Zorg met een glimlach

Ondanks haar liefde voor kunst, blijft de zorg een essentieel onderdeel van haar leven. “Wat ik zo leuk vind aan het werk in de zorg? Mensen ondersteunen, een glimlach schenken en het leven een beetje prettiger maken.”

Het is precies deze combinatie die Jasna bijzonder maakt: een kunstenaar die met haar handen mooie kunstwerken creëert én met haar hart zorg verleent. Of zoals ze het zelf treffend zegt: “Ik kan niet zonder kunst en ook niet zonder de zorg.”

Even naar Maria in tuin Meulenhof

De belevingstuin van Meulenhof is opnieuw ingericht. Bewoners gaven aan dat ze het fijn zouden vinden als er ook een nieuwe Mariakapel in de tuin werd geplaatst. Samen met bewoners, naasten, vrijwilligers en medewerkers is dit gerealiseerd: SamenZorgen in de praktijk.

De nieuwe Mariakapel werd in mei ingezegend. Het weer werkte goed mee, waardoor de viering buiten kon plaatsvinden. Na een korte processie rondom het gebouw kwamen bewoners, familieleden, vrijwilligers en medewerkers samen bij het kapelletje in de tuin. Pastoor Hermens en geestelijk verzorger Jacqueline Meupenberg verzorgden gezamenlijk de viering.

Het Meulenhofkoor zong Marialiederen en enkele bewoners brachten samen met hun naasten een bloemetje en een kaars. Ook werd er een gedicht voorgedragen door een bewoonster. Mevrouw Horenberg stak een kaarsje aan. Tijdens het samenzijn

was er aandacht voor de mensen die hebben bijgedragen aan de realisatie van de kapel.

Eigen Mariabeeld

“Veel bewoners hebben bij ons op locatie een eigen Mariabeeld op de kamer”, vertelt Annemarie Holsink, Coördinerend Begeleider Welzijn. Daarnaast merken we dat er veel animo is voor het bezoeken van de kapel. Bewoners gaven aan dat het heel fijn zou zijn wanneer zoiets gerealiseerd zou kunnen worden.”

Jaarlijkse viering

De bedoeling is om jaarlijks een Mariaviering buiten te organiseren in de maand mei (Mariamaand) wanneer het weer het toelaat. Voor bewoners is de Mariakapel een herkenbaar punt dat fijn, veilig en vertrouwd voelt.

TriviumMeulenhofZorg

TMZORG

Magazine van TriviumMeulenhofZorg

Reageren?

Wilt u reageren op één of meerdere artikelen of heeft u vragen, suggesties of ideeën? Schroom dan niet en laat het weten via het e-mailadres communicatie@tmz.nl.

Wilt u extra exemplaren ontvangen?

Per adres wordt één magazine toegestuurd. Wilt u graag extra exemplaren ontvangen van een bepaalde editie? Dan kunt u dit kenbaar maken via communicatie@tmz.nl.

Adreswijziging doorgeven

Een adreswijziging kunt u doorgeven door het oude adres te corrigeren op de losse adresbijsluiters bij het magazine en deze in een enveloppe te

retourneren. Geef u daarbij s.v.p. op de achterzijde aan of u cliënt, contactpersoon of anderszins een relatie van TMZ bent. Het retouradres vindt u op de bijsluiters.

Privacy

Ons privacybeleid vindt u op onze website www.tMZ.nl. Heeft u nog vragen daarover, dan kunt u mailen naar privacy@tmz.nl.